

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διην — θίγως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στοὺς χεῖρ.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἴγινες συνδρομητῆς.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶν μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἀπρίλις τρίτη κι' εἰκοστή;
σχόλην «Ρωμηοῦ» ξεχωριστή.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἑβδομηντα ἔνο,
δεκαετηρίδες τελετὴ γιὰ μένο.

Ἡ δεκαετηρίς,
ποῦ κάνει ὁ Σουρῆς.

(Ὁ Φασουλῆς κυκλοῦμενος μὲ Φασουλῆδων πλήθη,
ὡς στίμμα δὲ τῶν Καλαμῶν φορῶν τὸ κολοκύθι,
ἰπῶν «στὴν γαϊδάρκα του προβαίν' ὑπερηφάνως
κι' ὁ Περικλῆτος δίπλα του μ' ἓνα χαρτένιο κράνος.
Κατόπιν ἡ φαμῆλιχ του καὶ τὸ γνωστὸ σκυλί
μὲ ταμπουράδες ἔρχεται, μὲ βᾶγχι καὶ μὲ ρῶτα,
κι' ὅλη συναλαλάζουσα τὸν οἶκτον προκαλεῖ
καὶ πέρτουν μάσκουλα πολλὰ καὶ τράκαις καὶ μπουρλότα.)

Ὁ Φ.—Μεγάλῃς πανηγύρεως ἀνέτειλεν ἡμέρα...
σὺ, Περικλῆτο, πρόσχε καθόλου μὴ μὲ σπρώξης...
ἔρατε πύλας, ἄρχοντες, βαρῶντε παραπέρα
καὶ μίγας εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.
Καὶ τίς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τοῦ τόπου τοῦ μουφλοῦζι;
ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς, ὁ βαίνων ἐπὶ πώλου,
ποῦ τοὺς Σωτήρας τοὺς κλεινοὺς πατόκορρα τοὺς λούζει
καὶ στέλλει τὸ Ρωμαϊκοῦ πεσκέσι τοῦ διαβόλου.

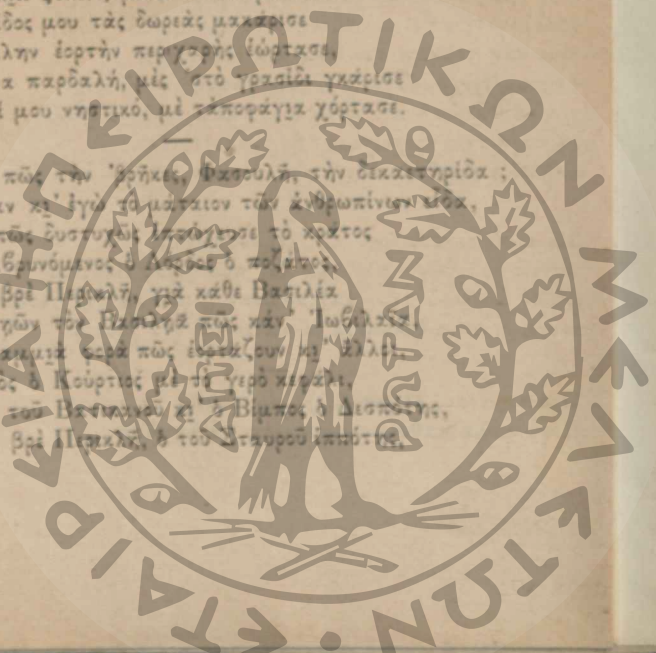
Οὗτος ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς ὁ κλαίων κι' ὀλοούζων,
μὲ στίμμα κολοκύθινον τὴν κεφαλὴν στολιζων,
ὁ νυκτικὸν «ποκάμισο φορῶν ὡς πορφυρίδα,
ὁ μίνων πάντοτε γυμνός ἀπέζω τοῦ Νυμφῶνος,
κι' ἀνακαλύψας ἐξαφνα τὴν δεκαετηρίδα,
τὴν μόνην ἀνακαλύψιν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος.

Οὗτος ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς... προσέλθειτ' ἐν σιγῇ,
ἀμίσως κατὰ Γαθαῶν ἡλίου ἄρμα στήτω
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν ἄς σταματήσ' ἡ γῆ
καὶ κάθε Φασουλῆς Ρωμηὸς ἄς μοῦ φωνάξῃ ζήτω.
Καὶ σεῖς, σειςμοί, ποῦ τὴν κλεινὴν σκαλεύετε πατρίδα,
γιὰ σήμερα τοῦλάχιστον ἡ λύσσα σας ἄς πάψῃ,
καὶ δεῦτε μέρος λάβετε «στὴν δεκαετηρίδα,
ὅπου καθὼς τὴν «κάνατε καθένας ἄς τὴν κλάψῃ.

Χαρήτε «στὴν πανήγυριν ἡμέρας ἐξαίρετου,
καὶ σὺ φαμῆλιχ ξύλινη μετὰ τοῦ Περικλῆτου
τῆς δεκαετηρίδος μου τὰς δωρεὰς μακάρισε
καὶ τὴν μεγάλην ἑορτὴν περὶ τῆς ἐωράτσης,
σὺ δὲ, γαϊδάρκα παρδαλή, μὲς στοὺς γκαϊδαὶ γκαϊδαί
καὶ σὺ, σκυλί μου νηστικό, μὲ ταμποράγια γόστασε.

Ὁ Π.—Μὰ πῶς τὴν «βῆκες, Φασουλῆ, τὴν δεκαετηρίδα;

Ὁ Φ.—Ὅταν κι' ἔγω τὰ μακάριον τῶν ἀνθρωπίνων «μῶν,
σὺν ἄκουσα πῶς ἔστυχε καὶ ἀπρόχρησε τὸ κράτος
καὶ τῶπ' ἐναθρονόμηνος ὁ ἀνὴρ ὁ ποταμός,
σὺν ἄκουσα, βρε Πάππλη, γιὰ κάθε Βασιλεῖα
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοῦ Ρωμαίου πῶς κἄν «μῶν καὶ
σὺν ἄκουσα κακίαι πῶς ἐσταζούν κι' ἄλλαι,
κι' ὁ Γερμανός, ὁ Κούρτιος καὶ τὸ γερὸ κερὰν,
κι' ὁ Πάππας τοῦ Βασιλικῆ καὶ ὁ Βίμπας ὁ Δισπῆς,
τότε κι' ἔγω, βρε Πάππλη, ὁ τοῦ Σταυροῦ ἱππότης.

ἦν ἡ τὸ τηλεσκόπιο μὲ μάτια σὰν γαρίδα
 κι' ἀμέσως ἀνεκάλυψα τὴν δεκαετηρίδα.
 Κι' εὐθὺς ἀνδρῶν ἐπιτροπὴ τὰ μάλιστα ἐγκρίτων
 ἐκκλήσεις 'στὸ φιλόμουσον ἀπέστειλε κοινόν,
 βραβεῖον δὲ τῶν κόπων μου ἐζήτηι τῶν ἀτῶτων
 ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον τὸ κρῶζον καὶ πεινῶν.
 Οὐ μὴν ἡ πολυφίλητος «Ἐστία» τοῦ Δροσίνῃ
 ἀνέγραφε τὰς δωρεὰς εἰς χρήματα κι' εἰς εἶδος,
 ὡς ποῦ κι' αὐτὴ σιγὰ σιγὰ κατήντησε νὰ γίνῃ
 ἐν ὄργανον ἐπίσημον τῆς δεκαετηρίδος.

Κι' ἤρχισαν ὕμνοι πᾶμπολλοι πρὸς δόξαν μου κι' ἐγκώμια,
 ποῦ σὰν κι' αὐτὰ ὡς σήμερα δὲν ἄκουσα παρόμοια,
 κι' ἐφρούσκωνα κι' ἐφρούσκωνα τὸν θρίαμβόν μου ψάλλον
 καὶ σὰν ἀκόσ ἐκόντεψα εἰς δύο νὰ ραγῶ,
 καὶ 'στὴν χορείαν τῶν ἀνδρῶν ἐτάχθην τῶν μεγάλων
 κι' ἂν ἔχῃ δύο ἡ πατρίς ὁ τρίτος εἰμ' ἐγώ.
 Κι' ὑψώθην ὑπερήφανος ἐπάνω τῆς βαλβίδος,
 Αὐτοκράτορ καὶ Παπῶν περιφρονῶν πορφύρας,
 κι' ἐπ' εὐκαιρίᾳ, Περικλῆ, τῆς δεκαετηρίδος
 διέτρεξα τὸν κίνδυνον νὰ βαπτισθῶ Σωτήρας.

Σὰν εἶδαν ὅμως κάμποσοι φτωχοὶ καλαμαράδες
 πῶς 'στὰ καλὰ καθούμενα ἐμάζευα παράδες,
 μὲ φαντασίαν καίουσαν καὶ λιγανικὴν ἐλπίδες
 ἀνασκουμπώθηκαν κι' αὐτοὶ γιὰ δεκαετηρίδες.

Σοὺ λέγω δέ, βρέ Περικλῆ, πῶς ὅταν μετ' ὀλίγον
 τῆς δεκαετηρίδος μου ἡ τελετὴ τελεώσῃ,
 κάθε σοφὸς καλαμαρᾶς κενὰς δόδους ἀνοίγων
 γενναῖος πανηγυριστὴς 'στὴ μέση θὰ φυτρώσῃ,
 κι' ὡς ἀρουραῖοι ποντικοὶ κι' ἀχόρταγες ἀκρίδες
 θὰ πλημμυρήσουν τῶν Ρωμηῶν ἡ δεκαετηρίδες.

Ἄλλ' ὅμως μάθε το καὶ σὺ καὶ κάθε κακομοίρης
 πῶς ὁσαυδὴποτε γενοῦν 'στὸ μέλλον πανηγύρεις
 εἰς κάθε κλάδον εἰδικὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
 ἐγὼ θὰ λέγωμ' «Ἐδδίσων τῆς δεκαετηρίδος.
 Αὐτὴν τὴν δόξαν ἕκαστος θὰ τὴν ἀναγνωρίζῃ
 καὶ δείχνωντάς με, Περικλῆ, ὁ κάθε τσαναμπέτης
 εἰς τοῦ πλησίον του ταῦτι σιγὰ θὰ ψιθυρίζῃ:
 ἀνὰ τῆς ἀνακαλύψεως ὁ μέγας ἐφευρέτης».

Μὰ κι' ὁ Σεμτέλος 'ζήλεψε ὁ καὶ μουστακαλῆς
 πῶς 'βρῆκε τέτοια φάμπρικα ὁ ψωρο-Φασουλῆς,
 ἐσυλλογίσθη δὲ κι' αὐτὸς 'στὸ τόσο νταβατοῦρι
 πῶς σὰν περάσῃ σὺν Θεῷ μιὰ δεκαετηρίς
 ἀφότου τρίχες ἔβγαλε ἡ πρὶν σπανὴ τοῦ μούρη,
 γιὰ νὰ θυμώσῃ πρὸς πολὺ ὁ τοῦ «Ρωμηοῦ» Σουρῆς,
 νὰ κἀνῃ τῆς τριχώσεως τὴν δεκαετηρίδα
 καὶ νὰ χαρίσ' εἰς ὅλους μας πυκνῶν τριχῶν δεσμίδα.

Δὲν εἶναι ὠραιότερον τῆς δεκαετηρίδος,
 πέρνεις καὶ δῶρα φουκαρᾶ καὶ προσφορὰς Βαρόνου,
 κι' ἂν δὲν μοῦ τὴν 'χαντάκωναν ἡ φέστεις τῆς Λοκρίδος
 παρὸν ντοννὲρ ἐσκόπευα νὰ κἀνω καὶ τοῦ χρόνου.

Ὡραῖον εἶναι, Περικλῆ, χωρὶς δουλειὰ νὰ κἀνης,
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα πεσκέσια νὰ λαμβάνης,

κι' ὁπότεν ἡ κροκόπεπλος ἡὼς ἐπανατέλῃ
 νὰ λές «ἄς 'δοῦμε σήμερα ποιὸς ἦ καὶ ποῖα μᾶς στέλλει»
 κι' ὅταν γενναῖα προσφορὰ δὲν ἔρχεται καθόλου
 νὰ λές 'στους ἐρωτῶντας σε: «κεσάτι τοῦ διαβόλου».

Ὡραῖον τὸ κελάρι σου νὰ 'βρίσκεται γεμάτο
 μ' ἐδώδιμα τῶν Καλαμῶν καὶ μὲ πριτὰ ποικίλα,
 καὶ νάχῃς τὸ στομάχι σου μὲ δωρεὰς χορτάτο
 ἐνῷ πολλοὶ σκεπάζονται μὲ τῆς συκῆς τὰ φύλλα.
 Αὐτὸς νὰ θέλῃ χάρισμα νὰ σὲ φωτογραφῇ,
 ἐκεῖνος νὰ προσφέρεται γιὰ νὰ σὲ ζουραφίσῃ,
 οἱ μὲν νὰ στέλλουν προτομὰς τοῦ θελκτικῶν σου κάλλους,
 οἱ δὲ πολλὰ τονωτικά καὶ γιαντρικά γιὰ κάλους,
 καὶ σὺ μὲς 'στὸν μακάριον κι' Ἀβραμιάων οἶκον
 ν' ἀπλώνης τὴν ἀρίδα σου γεμάτος ἀπὸ κέφι,
 καὶ νὰ θαρρῇς πῶς ὁ ντουνηζ κατ' ἄγραπτον καθήκον
 σὰν νᾶσαι μαντενοῦτος τοῦ ὀφείλει νὰ σὲ τρέφῃ.

Κυττάξετε, κυττάξετε τί δόξα καὶ τιμὴ!...
 ἐμπρὸς τῆς χάσκων σταματᾷ ὁ κόσμος ὁ χυδαῖος...
 ἰδέτε... κι' ὀρειχαλκίνος μᾶς ἦλθε προτομή...
 ὁ Σῶχος ἐτεχνούργησε, ὁ γλύπτης ὁ σπουδαῖος,
 δῶρον πολλῶν Παρισινῶν ἀπὸ τὰ δυνατά,
 ποῦ δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ στείλουν μετρητά.
 Τί χαλκοπρόσωπος μορφὴ ἐμοῦ τοῦ φαμφαρόνου!...
 γιὰ τέτοια μούτρα 'πλήρωσα καὶ τελωνείων τέλη...
 νὰ κι' ἕνας Δίας γύψινος ἐκ μέρους τοῦ Σβορόνου,
 ὅπου καθ' ὅλους τοὺς σεισμούς ἐχόρευε καγκέλι.

Ἰδέτε κάλλος μιὰ φορὰ μορφῆς ὀρειχαλκίνου!...
 ἀλλ' ἦλθαν καὶ τὰγάλματα τῆς φλογερᾶς καμίνου,
 ἦγουν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχῃ
 νὰ 'δοῦν ἂν θέσις καὶ γι' αὐτοὺς 'στὸ σπῆτι μου ὑπάρχῃ,
 καὶ μοῦ 'ψιθύρισαν κρυφὰ «παῖδι μᾶς Φασουλῆ,
 μὲ τὴν δεκαετίαν σου μᾶς παρασυγκινεῖς,
 καὶ τοῦ σπητιοῦ σου θέλομε νὰ γίνωμε στολὴ
 ὑπὸ τὸν ὄρον μοναχὰ νὰ μὴ μᾶς προσφωνῇς».

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα ταπεινῶς ὡς κάτω χαιρετῶν:
 «αὐτὸ ποῦ μοῦ γυρεύετε δὲν εἶναι δυνατόν,
 καὶ μήτε 'βρίσκεται Ρωμηὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 ποῦ νάχῃ μὲς 'στὸ σπῆτι τὸν ἀγάλατα προγόνων,
 καὶ νὰ τὰ βλέπῃ χάσκωντας χωρὶς νὰ πέρνῃ ὄρα
 καὶ δίχως νὰ τὰ προσφωνῇ ἐπτά φορὰς τὴν ὥρα».

Αὐτὰ τοὺς εἶπα παστρικά σὰν πούρος λιμαδόρος
 κι' αὐτοὶ σὰν εἶδαν, Περικλῆ, πῶς ὁ βαρὺς τῶν ὁρῶν
 ἀδύνατον κι' ἐκ μέρους μου παραδεκτὸς νὰ γίνῃ
 ἐξαναγύρισαν σκυρτοὶ 'στὸ φλογερὸ καμίνι.

Ὅσο κυτῶ τὰς δωρεὰς τοῦ φιλομούσου κόσμου
 'στῆς δεκαετηρίδος μου τεντόνομαι τὸν θρόνο
 καὶ λέγω σοβαρώτατα 'στ' αὐτὴ τῆς γυναικὸς μου:
 «κρίμα ποῦ δὲν τὴν 'κάναμε ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνον,
 ἀλλ' ἐπροσμέναμε τὴν γῆν σεισμός νὰ παρατρίξῃ
 καὶ κακοήθως νὰ κουνῇ καὶ τὰς ἰσοτεφάνους,
 κι' ὁ Λόρδος ὁ σεισμόπληκτος τὴν κανονιὰ νὰ ρίξῃ,
 κι' ὅστερα νᾶβγωμε κι' ἐμεῖς ψαρεύοντας ἐράνους.»

Ἦν ἡ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξα γιὰ δεκαετηρίδα
 τῶρα ποῦ σίνεται ντουνηζ μὲ τῶν σεισμῶν τὸν σάλον,
 ποῦ τὰ σοφὰ κεφάλια μᾶς τὰ τρώει πιτυρίδα
 καὶ γίνεται καθίζησις εὐσείστων ἐγκεφάλων.
 Τῶρα ποῦ φτώχιας πρόκειται συμβιβασμός νὰ γένῃ,
 ποῦ κόρακες τριγύρω μᾶς πετοῦν καὶ πελεκάνοι,
 κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς εἰς τοὺς σεισμούς πηγαίνει
 μὲ τοὺς παράδες τοῦ Συγγροῦ τὸν κουβαρντὰ νὰ κἀνῃ,
 κι' ἐγὼ κραυγάζω πρὸς αὐτὸν τινάζων τὸν γιαντὶ μου:
 «ὦ Βασιλεῦ καὶ κύριε τῆς ἐλεημοσύνης,
 ἔξου καθὼ φιλάνθρωπος καὶ χρήματα 'δικά μου,
 καὶ μοῖρασέ τα 'στους γυμνοὺς καὶ πῆς πῶς σὺ τὰ δίνεις».

Ἐπρόσμενε κι' ὁ Φασουλῆς ὡς τῶρα ὁ ψωρίτης
 'στὴν δεκαετηρίδα του πῶς κἀτι θὰ τοῦ στείλῃς,
 ἀλλ' ὅστερα 'κατάλαβε πῶς χρεωστῇ κι' ὀφείλει
 εἰς τοὺς κηλῶς ἐσκέθηναν νὰ μ' ἀποστείλῃς δῶρα
 καὶ 'στους κηλῶς ἐσκέθηναν νὰ μὴ μοῦ στέλνουν ἀπὸ τὰ.
 ἔχθητε δὲ παρακαλῶ κι' ἐκ μέρους τῆς ποιήσεως
 μὴν μικρὰν ἀνάμνησιν ἀγάπης κι' ἐκτιμῆσεως.
 Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Διάδοχον κρυφὰ κι' ἰδιαιτέρως
 θὰ στείλῃς τῶραιότερον τῆς κολοκύθας μέρος.

Σεισμοὶ παρασακάτεψαν τὸν τόπο τὸν σακάτη,
 γυναῖκες κι' ἄνδρες σπαρταροῦν καὶ βγάζουν ἀγουρίδα.

κι' ὅλοι μὲ δάκρυα μοῦ λέν: «ἀφέντη, δὸς μᾶς κἀτι
 νὰ σοῦ χαρίνῃ ὁ Θεὸς τὴν δεκαετηρίδα.»

Οἱ τόσοι διακονήσαντες μοῦ ἦσαν τὸ κεφάλι,
 δὲν 'βρίσκω τόπο νὰ σταθῶ καὶ τόπο νὰ καθίσω,
 καὶ μὲς 'στὴν τόση ζητιανιὰ καὶ τῶν σεισμῶν τὸ χάλι
 φοβούμαι ὅσα μεσητεῖλαν μὴ μοῦ τὰ πάρουν πίσω.

Ὡς εἰς φαμίλιας ἐβλίνῃ ἀγαπημένα μέλη,
 κι' ὁ Πρίγκηψ Σάξ-Μαδτῆν εἰκοσι μὲρας στέλλει
 ὅπου συχνὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τροχίμει τὸ κοντύλι τοῦ.
 κι' ὁ Κούσουλακος μοῖσταλε μιὰ μάρκ' ἀπὸ μαυτίλε του.

Τελείωσαν τὰ ψέματά... θὰ λείψ' ἡ πρώτη ψωρα,
 κι' ἐγὼ μ' ἀνχαριστήρια εὐχαριστῶ ἀποπῶτα
 κι' ὅσους κηλῶς ἐσκέθηναν νὰ μ' ἀποστείλῃς δῶρα
 κι' ὅσους κηλῶς ἐσκέθηναν νὰ μὴ μοῦ στέλνουν ἀπὸ τὰ.

Καθε πᾶστα πέρνει τίλει,
 γεύ' ἡ δεκαετηρίς,
 καὶ κλαυθμῶν τοῖς κίλως
 ὁ ταλαίφωρος Σουρῆς.

Κλάψτε δάση και λαγκαδία !...
 πᾶν ἢ τόσαις μου τιμαῖς,
 πᾶν τὰ σῦκα, πᾶν τὰ λάδια,
 καὶ τοῦ Σώχου προτομαῖς.

Τώρα πλέον μ' ἀπληστίαν
 δὲν θὰ βλέπ' ὁ φουκαρὸς
 'στοῦ Δροσίνῃ τὴν Ἑστίαν
 διαφόρων προσφοράς.

Μπρὸς καὶ πίσω θὰ κυττάζω
 μὴ κανεῖς λεπτὰ μοῦ στέλλῃ,
 κι' ἄρθρα μόνον θὰ διαβάζω
 τοῦ κυρίου Παγανέλλῃ.

Κλάψε, ξύλινη φαμῆλι
 τοῦ ζευζέκη καὶ σκαρτάδου...
 μήτε μία κἄν μποτίλια
 δραστηκοῦ ρετσινολάδου
 εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ λάβῃς,
 καὶ θὰ κόβῃς καὶ θὰ ράβῃς.

Τοῦ λοιποῦ δραχμὴ καμμία,
 καὶ μὴν τρέχῃς νὰ ῥωτᾷς
 τὸν Χωρέμῃ τὸν Ταμία
 καὶ τὰ χέρια του κυττάς.

Τὸ τσερβέλο μου θὰ στρίψῃ...
 σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη,
 δεκαετηρὶς καυμένη,
 γύρνα 'δὲς ἱλαρωμένη
 τὸ πιστό σου τὸ ζαγάρι,
 ὅπου τρέχει μὲ ταγάρι.

'Αλλ' ὄχι... ταῖτα 'στοὺς Ρωμηοὺς ὁ Φασουλῆς ἐντέλλεται
 καὶ μιὰ γιὰ πάντα μάθετε, φιλόμουσι χαζοί,
 πῶς ὅσο δῶρα πρὸς ἐμὲ προθύμως ἀποστέλλετε,
 ἢ φίλη δεκαετηρὶς αἰώνια θὰ ζῇ,
 ἀλλ' ὅταν πιά δὲν στέλλετε αὐτοδικαίως παύει
 κι' ἀρχίζει μυίγαις ὅπως πρὶν ὁ Φασουλῆς νὰ χάβῃ.

Νὰ καὶ καθρέπτης κόμ' ἰλ φό, χαριτωμένο δῶρο...
 τὸν στέλλει ὁ Ρουσόπουλος μαζί μὲ τὸν Μαγγιῶρο.
 Δεῦτε νὰ κατοπτρίσωμεν τῆς μούρης μας τὸ κάλλος
 πρὶν μᾶς τὸν σπάσουν οἱ σεισμοὶ καὶ γίνῃ μέγας θρῆνος...
 μὰ σοκολάταις μπόλικαις μᾶς στέλλει κι' ἓνας ἄλλος,
 ὁ ρέκτης Ἀθραμόπουλος, ζαχαροπλάστης φίνος.

Κι' ὁ προσφιλὴς μας συγγενὴς, ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας,
 ἐξ ἀπωτάτων Ἰνδιῶν ἐσχάτως ἀριβάρισε
 μὲ δῶρα πολυποίκιλα καὶ πολυτίμους γούνας
 καὶ πιάνο περιβόητον 'στὴν κόρην μας ἐχάρισε.
 Εὐχαριστήρια λοιπὸν κι' εἰς τοῦτον περισσά,
 μ' αὐτὸ τὸ πιάνο δυνατὴ μᾶς περιμένει φέστα,
 ἀλλ' ἔπρεπε τοῖς μετρητοῖς νὰ δώσῃ τὰ μισὰ
 καὶ μιὰ φουσαρμόνικα νὰ πάρῃ μὲ τὰ ρέστα.

Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος, στολίδι τῶν ρητόρων,
 κι' ἐκεῖνος δὲν ὑστέρησε 'στὴν ἀγαθὴν μερίδα,

καὶ τοὺς Χιλίους Πλαταιεῖς μ' ἀπέστειλεν ὡς δῶρο,
 τὰ μάλιστα κατάλληλον γιὰ χιλιετηρίδα.

Κωνσταντινίδης δ' ὁ γνωστός κτηνίατρος μὲ ζῆλον
 ἔστειλε δι' ἀνάμνησιν 'στὸν προσφιλὴ μας σκύλον
 τὴν Θεραπείαν τῶν Κυνῶν, τὴν γλαφυρὰν καθ' ὅλα
 ἂν καὶ νομίζω πῶς τὸν Γκιουλ ὁ ψόφος δὲν τὸν πιάει
 ἀπεναντίας μάλιστα τὸν σκιάζεται κι' ἡ φύλα
 κι' ἓνα μονάχα κόκκαλο γιὰ διαίτα τοῦ φθάνει.

'Αλλὰ τί πρῶτον νὰ σᾶς πῶ, τί δ' ὕστατον ν' ἀφήσω;
 'στὴν δεκαετηρίδα μου ἀφήτε νὰ τρυφήσω.
 'Αείποτε κατόπιν τῆς τυφλῶς θ' ἀκολουθῶ
 κι' οὐδέποτε ἐκ τῶν δῶρων τῆς δὲν θὰ παρητηθῶ.

Εἶναι μιὰ τζόγια λατρευτὴ, τσακίστρα καὶ μαριόλα,
 ἀλλ' ἐξαπν' ἀρχισε κι' ἡ γῆ ἀνάλατα καπρίτσα,
 κι' ἀπροσδοκῆτως ἡ πτωχὴ ἐτίναξε τὰ κῶλα
 σὰν Προσκυνᾷ, σὰν Κόλακας καὶ Κολοπετενίτσα.

Καὶ τώρα ρόπαλον βαρὺ ἀρπάξετε καὶ ξύλον
 κι' ἐνδοξῶς μπαγλαρώσετε τὸν ἐνδοξόν σας φίλον.
 Τὸ πᾶν περνᾷ σὰν χίμαιρα 'στὸν κόσμον παρακλίως
 ὁπότεν χῶμα μάλιστα πατῆς Ἑλληνικόν,
 καὶ κάθε φίλτατος Ρωμηὸς ἄς λαβῇ τώρα μέρος
 εἰς τοῦτο τὸ μπαγλαρώμα τὸ πανηγυρικόν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης Φασουλῆς
 κι' ἠκούσθη θρῆνος σύμμικτος κι' ὀλολυγμός πολὺς,
 κι' ὁ Περικλῆτος ὁ πιστός τὰ φρύδια του σουφρώνων
 τὸν μπαγλαρόνει σοβαρὸς μὲ ξύλο δέκα χρόνων.)

Πέφτουν χαστούκια σὰν βροχὴ καὶ φάπαις σὰν χαλάς
 κι' ὅλ' ἡ φαμῆλι σύσσωμη βουίζει κι' ἀλαλάζει,
 ὅταν μ' ὑπόγειον βοὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας
 ἓνας σεισμὸς τρικύβερτος, κατ' ἄλλους παλματίας,
 κατ' ἄλλους βεάσις πηδηκτός, κατ' ἄλλους τυμπανίτις,
 ποῦ δὲν τὸν μάντευσε κανεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτη,
 τὸν ρίχνει κάτω μπρούμυhta καὶ τούμπανο τὸν κάνει,
 ἢ δὲ γαϊδάρα τὸν κλωτσᾷ κι' ὁ σκύλος τὸν δαγκώνει,
 κι' ὅλοι κραυγάζουν «Ἐλελεῦ
 μπαγλαρωμένε Βασιλεῦ ! »)

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κάθε βιβλίον ρίξετε κι' ἡ Ρωμηόφωνη πᾶσα
 ἄς ἀναγνώσῃ ἀπληστός εἰς τὴν «Ἐφημερίδα»
 μιαν λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ Κασιδιάρη Φρακάσσα...
 'στοῦ Κονδυλάκη τὴν γνωστὴν ἀφείλεται γραφίδα.

Ἀῤῥιον τέρως πάντων θὰ βγῇ μοναδικόν
 τὸ φύλλον τῆς «Ἐστίας» τὸ πανηγυρικόν.

Ἦλθαν καὶ τὰ νομίσματα εἰς τοὺς Ἀιδονόπουλους,
 ὅλα τοῦ τρέχοντος καὶ τοῦ ἀφέντητος καὶ δούλου,
 ἦλθαν γκαζάταις καὶ παγκὸν καὶ γαντζὰ καὶ μαγνύλια,
 ἦλθαν πορτοφύλια, καὶ τὴν δὲν ἦλθαν ῥοκὰ...
 μαστουρὰ καὶ πορτοφύλια, καὶ τὴν δὲν ἦλθαν ῥοκὰ...
 πολλῶν κυρίων ἑναπὶν ἀμέσως τὰ καντύνια
 καὶ τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα ποῖος νὰ τὰρπάξῃ πρῶτα.
 Πῶ! πῶ! στολίδι ἐπλητὰ μὲ μύσχους καὶ κανέλαις
 κι' ἐσώθρακα μεταξὺ καὶ κλέσσας καὶ γαντζαῖς
 γιὰ τῶν μεγάλων ντιστεγκὲ τὸ πλοῦστο συνάφι...
 ἐκεῖν' οἱ Ἀιδονόπουλοι δὲν κάνουν πιά νιάφι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κοινοστὸς πολὺς.